

MELLÉKLET

A tematikus
melléklet támogatója
a SZERENCSEJÁTÉK ZRT.

A ZENE HÍDJAI

SZÖVEG –
PARTI JUDIT

A ZENE MÉLYSÉGBEN ÉS MAGASSÁGBAN

Várnagy Andrea Liszt Ferenc-díjas zongoraművész fáradhatatlan energiával és kikapadhatatlan kreativitással adja tovább a komolyzene iránti szeretetét és azt a hitét, hogy a nagy változások is egyetlen kis lépéssel kezdődnek.

A ZeneVarázslat megálmódója és életre hívójaként Kárpátaljától Erdélyig azokhoz is eljuttatja a komolyzene átformáló erejét, akik számára erre a találkozásra talán nem is adódna lehetőség. A mozgalomhoz kötődve hatodik alkalommal zajlott le novemberben a Nemzetközi Négykezes Zongoraverseny és Zongorafesztivál, ami küldetésében és üzenetében is elűt a XXI. század individualista törekvéseitől. És ez a szándék vezeti például az elítéltek gyermekeinek szóló programot is.

♦ – Mit jelent számodra a zene?

– Mindig azt a legnehezebb megfogalmazni, ami számunkra magától értetődő. Ha zongorázhatnám a választ, jobban értenéd – mert maga a zene sokkal többet mond a szavaknál: megfoghatatlan, de mindent mélységében kifejező világ. Nem lehet pontosan leírni, hogy a hatására miért tudsz jobban befelé figyelni, miért tudod intenzívebben megélni az érzéseidet, miért ad annyi örömet, miért tud összekötni másokkal, hogyan ad kulcsot önmagad elérhetetlennek hitt belső rezdüléseihez. Számomra a zene Isten egyik legnagyobb ajándéka, amit azért kaphattunk, hogy a lelkünk gazdagabb, szebb és színesebb legyen. A zene képes hidakat építeni, ezért születtek a ZeneVarázslat-koncertek is, ahol az összművészet segítségével, interaktív módon szerethetővé tesszük a komolyzenét – ez volt az álmom, és csodálatos megélni, hogy megvalósult, mostanra mozgalommá nőtt, sőt kiváló kollégák csatlakoztak hozzá.

– A három gyermekedből kettő is művészi pályára készül, ebben is juthatott neked hídépítő szerep.

– A gyerekeim az anyatejjel szívták magukba a zenét, Lili egész kicsi volt, amikor újrakezdtem a koncertezést – ő zongorista lett. A ZeneVarázslat során kicsit színésznő is lehetek – ezt a pályát Laura lányom vitte tovább, és én mindkettejükkel együtt állhatok a színpadon. Jelenthetne az anya-lánya páros rizikót is, de mégis annak az örömét tapasztalom Lilivel, hogy a zongorához ülve a közös játékban feloldódunk, s én hálát adok azért, hogy ezt az élményt megkaphattam.

Kaposváron komolyzenei mesejátékra készülünk *Lélekhíd* címmel, ahol az egyik főszereplő Laura lesz. Azontúl, hogy ezzel is sokakat szeretnék megnyerni a zene szeretetének, bennünket ez családként is megerősít.

A fiamat viszont, akinek szintén nagyon jó érzéke van a művészetekhez, nehezebben tudom a zongorához ültetni. De sokszor rajtakapom a vagány sportembert, hogy Lisztet dudorászik. Amikor megosztottam vele azt az örömet, hogy 2020-ban Liszt-díjat kaptam, táncolva kiáltozta a nappaliban: „Megcsináltuk, anya!”

– A ZeneVarázslathoz kötődően novemberben hatodszorra rendezik meg a Nemzetközi Négykezes Zongorafesztivált...

– Aminek egyébként a zenén messze túlmutató üzenete is van: a „valóítsd meg önmagad” harsogó zajában azt

szeretném a világba zenélni, hogy nem ez az egyetlen út. Ha együtt gondolkodunk, együtt dolgozunk a sikerért, együtt formálunk egy zeneművet, az többet ad a saját személyiségünkhöz is – a mai napig emlékszem, amikor kis zeneiskolásként négykezes próbáltam a barátnőmmel a Zongoraiskola 2-ből, *Mozart Varázsfuvoláját* – ez úgy mélyítette el a barátságot, hogy az utána következő közös hintázást is más szintre emelte.

A ZeneVarázslat négykezes versenyén a közösség-építő szándék is kitűzött cél. A tanár-diák párosban egy növendék számára örök emlék marad, hogy együtt küzdhet a tanárával a sikerért. A zsűrünk Kossuth-díjas, Liszt Ferenc-díjas zongoraművészekből áll; így a tanárok is lámpalázzal lépnek színpadra, de érezheti mellettük a növendék, hogy ebben sincs egyedül, és átsegítik egymást a nehézségeken.

– A sok öröm mellett, ami ért, biztosan voltak neked is küzdelmeid. Téged mi vitt át az életed nehézségein?

– A hitem mindig kapaszkodót jelentett, és Isten csodálatos embereket állított mellém. Megélt nehézségek közben indult a missziói munkám is, amelynek kezdő lépéseinél ott volt Böjte Csaba testvér is. Nemcsak az általa vezetett otthonokat koncertezhettem végig, hanem útjára indult a börtönmissziós tevékenység az életemben, aminek kapcsán azoknak szeretnék a művészet által fogódzót nyújtani, akik változtatni szeretnének az életükön. Az a vágyam, hogy remény legyen a szívükben, és a szabadulás hajnalán legyen erejük és hitük azt mondani, hogy nem a régi úton mennek tovább.

– Hátrányos helyzetű gyerekeket táboroztatsz az Ökumenikus Segélyszervezettel, reintegrációs programot dolgozol ki az elítéltek számára, és segíted a gyerekeiket a láthatatlan szegényből való szabadulásra. Hogyan fér össze a szociális érzékenységed a koncerttermek csillogásával?

– Nagyon szívesen megyek a legszebb koncerttermekbe, és örömmel tartok kurzust zeneakadémistáknak, ahol hosszan bogozgatjuk, hogyan lehet egy Bach-fúgát szebben formálni, de ugyanolyan elhívás az, amikor azok előtt zenélhetek, akik számára ez nem lenne magától értetődő. Nagyon komolyan kell ezt venni, mert lehet, hogy annak a gyerekeknek az életében ez az egyetlen alkalom, hogy találkozzon ezzel a szépséggel, és az az én felelősségem, hogy megérintettem-e annyira, hogy a zene valamikor menedék lehessen a számára.

Nyáron az egyik tábor végén olyan közös koncertet adtunk a gyerekekkel, ahol sok-sok klasszikus zenei mű mellett zárásként elénekeltük a cigány himnuszt, ami után egy gyerek azt mondta: „megszerettük az Andi néni zenéjét, mert ő is megszerette a miénket”. Hasonlót éltem át a fogvatartottak gyerekei között. Érezni lehet ezeken a gyerekeken a láthatatlan szegényt – és abban a pillanatban, ahogy elkezdünk velük muzsikálni, énekelni, ez szünni kezdett. Milyen hidakat képes építeni a zene? Ebben a táborban nekem mondták el a féltett titkaikat, amiket talán senkinek – mert ahogy láttak zenélni, megszületett bennük a bizalom. Ezek a pillanatok visszaigazolják, hogy érdemes kijönni az elefántcsonttoronyból, és elvárásolni a gyerekeket a zenével. A kisgyerek, aki ma hallgat engem, ahogy Grieget zongorázom, holnap, amikor jogász lesz vagy autószerelő, nem fogja eltekerni a rádiót, amikor megszólal egy Beethoven-szimfónia – ha így lesz, akkor van létjogosultsága annak, amit csinálok.

– Téged is tanítanak ezek a helyzetek?

– Sokat tanultam általuk: nemcsak lélekben gazdagabb lettem, de hálásabb is. Hiszen ahonnan én jöttem, onnan könnyű volt elindulni – a szüleimnek ezt nem lehet eléggé megköszönni. De mindent, amit tehetek az önhibájából vagy önhibáján kívül leszakadt rétegért, azt szeretném megtenni. ♦

Kép: Éder Vera

SZÖVEG –
FEKETE FANNI

KÉP –
ÉDER VERA

” SOK MINDENRE MEGTANÍTOTTAK MINKET A RAJONGÓINK

A gyergyószentmiklósi Bagossy Brothers Company tagjai kezdetben pár tucat ember előtt léptek fel, nyolc évvel indulásuk után pedig első Aréna-koncertjükre készülnek, amelyre több mint tízezer nézőt várnak. A zenekar alapítóival **Bagossy Norberttel** és **Lászlóval** beszélgettem.

◆ – **Mi volt az első meghatározó zenei élményetek?**

Norbert: Már kölyökként is mindig szólt nálunk a zene. Kezdetben retró dalokat, például Republic-számokat hallgattunk, amik édesanyánk válogatás kazettáin szerepeltek. Aztán ahogy cseperedtünk, úgy formálódott az ízlésünk.

László: Egy időben a Music Mix csatorna határozta meg a stílusunkat. Egyszer a kívánságműsor alatt SMS-ben mi is kértünk egy számot, majd összekötöttük a tévét a hifivel, és felvettük a dalt, miközben halandza angollal lejegyeztük a szövegét. Nagyon nagy zenefanatikusok voltunk. Amikor aztán Norbi elkezdett breaktáncolni, a rapzene lett a kedvencünk, amit egy punkosabb-rockosabb korszak követett. Olyan zenekarokért rajongtunk, mint a Linkin Park, a Green Day és a Red Hot Chili Peppers.

Norbert: A zene volt az első dolog, ami igazán magával ragadott minket. Mint egy hóglyó, ami elkezd gurulni, és közben egyre nő, mi pedig vele gurulunk. Nagy hatással volt ránk György László filozófiatanár is, aki gitáresteket szervezett a diákoknak. Ő nemcsak zenélni tanított minket, hanem elemezte velünk egy-egy dal szövegének mondanivalóját. Eleinte a hátsó sorban ülve hallgattuk, aztán egyre jobban figyelni kezdtünk a szavaira.

László: Érdekes volt felismerni, mennyi érzést lehet közvetíteni a zenével. Ez az, amire mi is törekszünk, hogy a dalaink segítsenek másoknak az útkeresésben.

– Tavasszal megjelent ötödik nagylemezetek, a Fordul a világ milyen üzeneteket hordoz?

Norbert: A számok – a Covid miatt – komorabb hangulatúak, mint a korábbi szerzeményeink. Én viszont happy end-párti vagyok, ezért törekedtünk a pozitív kicsengetésre. Mivel sokan hallgatnak minket, azt is fontosnak tartjuk, hogy értékeket közvetítsünk, és hogy jó példát mutassunk. A címadó dal a környezetvédelem, a fogyasztói társadalom kérdéseire reflektál. A világ ciklikusan változik, és mindig visszatér ugyanoda, ahogyan az emberek is mindig megbotlanak, de sosem tanulnak a hibáikból, és újból elkövetik azokat.

– Melyik a kedvenc dalotok az új albumról?

Norbert: Az *Őszi szél*, ami egy nagyon komplex dal. Nem a populáris vonalat követi, így inkább akusztikus koncerteken fogjuk játszani, ahol a közönség jobban odafigyel a szövegre.

László: Nekem a *Királyném*, amelyben különösen jól működik együtt a zene és a szöveg. Kevés benne a szöveg, de az nagyon velős.

– Laci, egy interjúban azt nyilatkoztad, az új albummal kiléptetek a komfortzónátokból. Mire gondoltál pontosan?

László: Olyan stílusokat próbáltunk ki, amikkel azelőtt nem mertünk kísérletezni. Az *Őszi szél*ben például hiphopos jegyek is felismerhetőek, illetve a teljes refrén rendhagyó módon csak a legvégén hangzik el, előtte csupán két sort énekel belőle Norbi.

– Miért éreztétek szükségesnek az újításokat?

László: Mert nem akarjuk ismételni, sem beskatulyázni magunkat. Bár az *Olyan ő* című számunk óriási siker lett, mégsem fogunk egy hasonló hangszerelésű és hangulatú dalt készíteni. Emellett szeretjük a kihívásokat és feszegetni a határainkat. Azt is fontosnak tartjuk, hogy egy zenekar kipróbáljon új dolgokat, de közben maradjunk önazonosak. Ne az alapján határozzuk meg magunkat, hogy mit akar a közönség, hanem őrizzük meg azokat a jegyeket, amik miatt megkedveltek miket.

– Milyen a kapcsolatotok a rajongóitokkal?

” KARÁCSONYKOR RENDSZERESEN JÁRUNK ÉNEKELNI:

felkeressük pár barátunkat, és egész nap együtt zenélünk. Ilyenkor előkerül mindenféle hangszer, harmonika, gitár, kisdob és a forralt bor sem maradhat el. Aztán felkerekedünk, és megyünk a következő baráthoz. Ez a szokás a nagyvárosban őket is össze tudja hozni.

Norbert: Mivel sokan vannak, nehéz velük közvetlen kapcsolatot kialakítani, viszont az első pár évből vannak olyanok, akik rajongókból váltak a barátainkká.

László: Az új rajongóink közül is akadnak, akiket már névről ismerünk – ők azok, akiknek a koncerteken bérelt helye van az első két sorban. Amikor meglátjuk őket, már tudjuk, hogy ez egy jó buli lesz. Egyszer egy pár az egyik koncertünk után Magyarország legnyugatibb pontjától egészen Székelyföldre kísért minket, ahol szintén felléptünk. Szerették volna megtapasztalni, milyen lehet a turnézás, ezért tették meg ők is a nagy utat.

Norbert: A koncertjeinkre egyébként fiatalok és idősebbek is járnak, mivel a dalaink nem egy bizonyos korosztálynak szólnak. Az is talál neki tetsző dalt, aki könnyedebb szórakozásra vágyik, és az is, aki mélyebbre szeretne látni a sorok mögött.

– A követőitek számára létrehozhatok egy Facebook-csoportot *Hegyilevegő* néven. Miért jó ez a csoport?

László: A csoportban a rajongók tudnak egymással beszélgetni, ismerkedni, és megosztani az észrevételeiket. Nagyon barátságos és összetartó közösség: volt, hogy páran összefogtak, és együtt utaztak Magyarországról a gyergyószentmiklósi koncertünkre. Sokat tanulunk tőlük kitartásról, és ez a történet azt is jól példázza, hogy hatása van a hangunknak, és nagy is a felelősségünk. Bár ez nem volt konkrét célunk, a csoport az erdélyi és a magyarországi rajongók közt is hidat képez. Amikor pedig Romániában nem lehetett 500 fő feletti koncertet adni, a magyarországi fellépéseinket élőben közvetítettük, hogy az itteniek se maradjanak ki belőle.

NORBERT

LÁSZLÓ

– Más az otthoni és a magyarországi közönségnek játszani?

Norbert: Gyergyóban sokan a barátaink, ezért leírhatatlan érzés előttük énekelni. Mivel már egyre ritkábban koncertezünk otthon, ezért egy ünneppel érnek fel ezek az alkalmak. Olyankor az egész napot együtt töltjük.

– Évente több mint száz koncertet adtok. Melyik fellépés a legemlékezetesebb számotokra?

Norbert: Fantasztikus volt a Budapest Parkban és a Puskás Aréna Szoborparkban a Szuperkoncerten zenélni... A fesztiválokon eleinte a délutáni időszámban játszottunk, ezért megesett, hogy ötven ember előtt kezdtünk, aztán a koncert végére egy csomóan összegyűltek, olyan jó volt a hangulat. De a fesztiválos koncertek mellett a kisebb fellépéseknek is megvan a maga varázsa. Emlékezetes például a szigligeti várban adott koncertünk, ahol naplementekor álltunk színpadra, és mindössze fél méter választott el a minket a közönségtől.

– Jövő januárban lesz a Bagossy Brothers Company első nagykoncertje a Papp László Budapest Sportarénában. Hogyan készültök rá?

Norbert: Sok-sok megelégedéssel. Most először fogunk

például saját LED-falat használni. Ezzel azért vártunk eddig, hogy megmaradjon az Aréna-koncert varázsa. Szeretnénk odatenni magunkat, hogy a közönség ne csak azt érezze, egy Bagossy-koncertre jött, hanem hogy A koncertre.

László: Lesznek vendéglőadók is, emellett a rajongók egy vadonatúj dalt is hallhatnak.

– Mik a következő terveitek?

Norbert: Jelen pillanatban csak az Aréna-koncertre tudunk fókuszálni, és úgy várjuk, mint egy kiskgyerek az elsőáldozást. Emellett 2022-ben lesz egy európai turnénk is.

– A dalaitokat magyar nyelven írtátok és adjátok elő. Hogyan szeretnétek megszólítani a nemzetközi közönséget?

László: Külföldön ugyanúgy magyarul fogunk énekelni. Egy dal sikere nem azon múlik, milyen nyelven szól, gondoljunk csak a Despacitóra, aminek a magyarok többsége egy szavát sem értette, mégis az elmúlt évek legnagyobb slágere lett. Ha rajtunk múlik, egyszer egy magyar dal is világslágere lesz. Egyébként az idegen nyelvű dalok akár kedvet is hozhatnak az adott nyelvhez, egy dél-afrikai vlogger lány például a dalaink segítségével tanul magyarul. ♦

SZÖVEG –
DR. SZÁSZ ADRIÁN

KÉP –
JÓNÁS JÁCINT

A ZENÉBEN BÁRMI MEGTÖRTÉNHEK, HA HAGYUNK RÁ IDŐT

Beszélgetés Barabás Lőrincsel,
akinek a dalai naplójegyzetek is

Szereti az éjszakát, sőt most már a hajnalt, a reggelt is – árulja el **Barabás Lőrinc** dzsessztrombitás és zeneszerző, akit a szülei mindig támogattak abban, amit hivatásul választott. Korábbi sikercsapatai (Irie Maffia, Barabás Lőrinc Eklektric) után mostanság főleg kvartettben, szólóban és a *Random Szerda* nevű improvizatív esteken varázsolja el a közönséget. Egy kézzel és teljes szívvel muzsikál.

♦ – **Van olyan – nem zenész – ismerősöm, aki egyszer azt mondta, hogy a zenéért a leghálásabb az életében. Ha te nem említhetnéd a zenét, akkor mit mondanál: miért vagy a leghálásabb?**

– Azért, hogy olyan munkám van, amit szeretek, és amiért még olyan emberek is hálát éreznek, akik nem zenészek. Azzal töltöm az időm nagy részét, amiben örömet lelem, és ez ritka adomány.

– **Mi a fontosabb: az, hogy te élvezd a zenélést, vagy hogy mások értékeljék, amit csinálsz?**

– Egyikből fakad a másik. Én az elsöre teszem a hangsúlyt, de nyilván az emberek sem élveznék annyira a zenémet, ha nem szeretném így játszani. Talán ez a hozzáállás jön át a közönségnek.

– **Mit gondolsz, a szöveg nélküli számaid mennyire jelentik ugyanazt a hallgatóknak, amit neked?**

– Nem teljesen konkrét üzeneteket küldök a zene által, kevésbé megfogalmazható terepen mozogok. Mivel nem

pontosan körvonalazható a mondanivaló, „filmzenés-ként” is szokták jellemezni, amit csinálok. Van benne egyfajta utazás. Szeretem az ismétlődő, repetitív dolgokat. A hallgatókban sokszor születik képi analógia a zenéim kapcsán, de ami közös bennük, az a mozgás, az utazás. A *Random Szerda*-estjeink például teljesen improvizatívak, mi sem tudjuk előre, mit fogunk előadni. A zeneszerzés és az előadás határmezsgyéjén mozogunk, kicsit akár törzsi szeánszszerű hangulatokat is próbálunk elcsípni.

– **Ha már ezt említed, úgy tudom, egyébként is érdekelnek a különböző törzsi kultúrák...**

– A természetközeli népek törzsi zenéi különösen foglalkoztatnak, szeretem kutatgatni is őket. Jártam ilyen helyszínen és emberek között, sok olyan impulzus ért a közegükben, amelyeket megkérdőjelezhetetlenül igaznak gondolok. Ahogy nálunk a népzene terjedt szájról szájra, és lekopott róla minden sallang, úgy a törzsi zenék is lenyűgözően őszinték, egyenesek.

– Ez az, ami igazán kikapcsol és egyben inspirál: az utazás?

– Igen, elmenni helyekre, ahol még sosem jártam, vagy nem sűrűn, de visszavágyom. Rengeteg ötletet csal elő belőlem, ha akár csak egy-két estét sétálok egy városban, ahol számomra újak az energiák. Máskor a természetben találok meg azt, ami kizökkent a mindennapokból és inspirál. De ezek az ötletek később jönnek ki belőlem, és nem is követhető le konkrétan, hogy melyik sétából melyik dal született, viszont jó alapanyagot adnak, és nem tudhatjuk, miből lesz a cserebogár.

– Jellemzően mikor szerzed a dalaidat?

– Éjjel kettő és reggel öt között. Szeretem az éjszakát. Van benne valami nagyon jó csönd. Mindig szerettem más napirend szerint élni, igaz, ma már egyre többször a hajnal, a reggel ihlet meg. Négykor, ötkor kipattan a szemem, és délig elkap egy húzás, csak úgy pattogzanak az ötletek. Szerencsére olyan helyen lakunk, hogy a hangoskodással nem zavarok másokat.

– Van, ami a zene nyelvén nem fogalmazható meg?

– Talán az olyan dolgok, amiket szavakkal sokkal inkább és előbb megfogalmaztak: szabályok, társadalmi, politikai, kulturális folyamatok. A tudományosan körülírt dolgokhoz a zene csak asszociációkkal telítve tud bármit hozzátenni, de nem is célja, hogy definíciókat fogalmazzon meg.

– Tervezel esetleg a jövőben szöveges dalokat is?

– Nem zárom ki, de én a szöveget is sokszor ritmusként, szinte hangszerként szeretem kezelni, akár egy halandzsaszövegben is a magán- és mássalhangzók hangeffektjeit, mint egy hangszer hangjait.

– Vannak olyan szerzeményeid, amelyek jelentése időről időre számodra is változik?

– Hogyne, sőt vannak olyanok, amelyeknél az első ötletből a végleges verzióig, a lemezre kerülésig eltelt mondjuk kilenc év. El lehet képzelni, ezek addig mennyi minden mentek keresztül. Farigcsáltam, félreraktam, újra

VANNAK EMBEREK A KÖRNYEZETEMBEN, AKIKNEK ADOK A VÉLEMÉNYÉRE.

De az ő mondataik is másképp hatnak rám ma, mint tizenöt éve.

elővettem, más irányba vittem őket. Sokszor úgy érzem, hogy a dalok, dalkezdemények, amelyek a gépemen vannak, és akár soha meg sem jelentek, számomra afféle naplójegyzetek. Életem egy részének lenyomatai, és ha visszahallgatom őket, visszahúznak abba a korszakba és életérzésbe, amelyekben születtem. Ez is a zene egyik szuper jó tulajdonsága.

– Van, volt kedvenc korszakod?

– A kilencvenes évek. Nagy nosztalgiával tekintek az utolsó online-mentes évtized élményeire.

– Az online világgal sok kéretlen vélemény is ránk ömlött. Te mennyire vagy kritikus magaddal?

– Próbálok egyensúlyt találni, hogy el se szálljak, de ne is önsanyargatással teljen az életem, noha nem mindig könnyű a saját munkámat külső szemmel nézni. A közönség megítélése viszont már nem feszélyez, nem az határoz meg, hogy más mit fog gondolni rólam. Mérlegelem persze, de nem hagyom, hogy rám telepedjen. Vannak emberek a környezetemben, akiknek adok a véleményére, érdekel, hogy egy-egy új alkotásom bennük hogyan csapódik le. De ezek is másképp hatottak rám tizenöt éve, mint ma. Függetlenedni a külső véleményektől talán a korról jár, az öregedés jele...

– Szerinted mit csinálnál, ha bármi oknál fogva nem zenélhetnél?

– Tetszenek a kézműves dolgok, sok videót nézek arról, hogyan készítenek valamit agyagból, fából, fémből. A családomban jó pár képzőművész van, talán innen jön ez. Szerintem ilyesmivel foglalkoznék, de mindenképp olyannal, amiben örömet lelem. Szerencsére sosem volt rajtam nyomás, hogy ilyen vagy olyan szakmát válasszak, hanem amit választottam, abban a szüleim

támogattak. De nem írtam ifjúkoromban karriertervet sem, amit aztán követtem volna, sok minden ösztönösen jött. Van, amit utólag már másképp csinálnék, de az is mind az utam része volt.

– Például?

– Egyes lemezekem a lábcint kicsit hangosabbra venném. Csupa szakmai apróság. Ez egy folyamatos keresgélős és megtalálós játék. A zenében a keresgélésnek megvan a helye, erre is van idő, ezért tud sok olyan dolog is megtörténni, ami nem történne meg, ha nem hagynánk rá időt. David Lynch könyvében olvastam, hogy az egyik barátja apukája festőművész volt, és néha három napon át csak úgy elvult a műtermében. A harmadik nap végére jutott el abba a tudatállapotba, amikor megjelent a szikra, amely továbbvitte a munkában. Ehhez három napig kellett olyasmiket csinálnia, amiknek látszólag semmi értelme, de ezek hozták meg a gyümölcsöt. Én is igyekszem úgy szervezni az életem, hogy legyen lehetőségem keresgélni – azt is, hogy bizonyos élethelyzetek milyen érzéseket, zenéket generálnak bennem. A kísérletezésre úgy tekintek, mint befektetésre, a táptalaj megforgatására.

– Mit gondolsz, másképp kanyarodott volna az életutad, ha két kézzel születesz?

– A trombita választását meghatározta, hogy olyan hangszerem legyen, amelyen egy kézzel is teljes értékűen lehet játszani. Ki tudja, hogy két kézzel is rátaláltam volna-e? Az is lehet, akkor zongorista lettem volna vagy szobrász. Az egy kéz kitörőhatetlen védjegyem, persze csak első blikkre megy ritkaságszámba. Akik régóta ismernek, azoknak már nem tűnik fel, abszolút nem téma.

– A hangszereden, a trombitán kívül mihez ragaszkodsz még nagyon?

– Van egy pianínóm is, vagyis egy másik hangszerhez. Ezt talán kevesebben látják, noha szoros érzelmi kötelék fűz hozzá. Illetve kiemelkedően fontos lett az otthonom – nem tudom, hogy ez a covidos év miatt van-e. Közel lakom az erdőhöz, és a zenélésem nagy százaléka sem a színpadon, hanem az otthonomban zajlik, amely így egyszerre munkatér és élettér is. Fontos tehát, hogy jól működjön. Ahogy a dalaimat, úgy az otthonomat is mindig csiszolgom, rendezgetem. ♦

SZÖVEG –
SZABÓ EMESE

A ZENE ÖSSZEKÖT

◆ ISMERŐSÖK LESZNEK AZOK, AKIK ADDIG VADIDEGENEK VOLTAK

„Azok a pillanatok jutnak az eszembe, amikor kis klubokban vagyunk, és a közönség is kisebb helyen ül. Mert amikor nincs szó nagyszínpadról, akkor abszolút érezhető, hogy azok, akik a koncert elején még vadidegennek számítanak, az első harmad után ismerőssé válnak. Sokkal élénkebbek a visszacsatolások, minden és mindenki közel van, érezzük az illatokat, a lélegzeteket. Ilyenkor jobban tudunk szólni az emberekhez is. Persze a nagyszínpadon is megvan a zene összekovácsoló ereje, de egy kisebb, intimebb fellépésnél ez a hatás már 15 perc után érezhető. Egyfajta egységérzés ez, amit egymástól kapunk, és ami azért jó, mert ebben a században az időnk nagy részét elszigetelten töltjük a saját világunkban. Jó dolog tehát, hogy az emberek a zene miatt összeverődnek kisebb-nagyobb csoportokba. A zene otthon is a mindennapjaink része, a gyerekeink egész nap énekelnek. Gyakran előfordul, hogy ülnek a fürdőkádban, betesznek nekik valamilyen zenét, és elkezdnek nekik hülyéskedni, elbújni a fal mögött, bénán ugrálva táncolni. Nem is tudom szavakba önteni azt a gurgulázó nevetést, amit olyankor kapok tőlük. Mert a zenének univerzális ereje van, kortól, nemtől, nyelvtől függetlenül képes bármit feloldani, bárkit felvidítani.”

(Kollányi Zsuzsi énekesnő)

Így vagy úgy, de a zene összeköt bennünket, legyen szó közös programokról, koncertekről, fesztiválokról, otthoni zenehallgatásról, beszélgetésekről. Ismert zenészeket, énekeseket kérdeztünk arról, hogy számukra mit jelent ez a gondolat.

◆ MINDIG VAN KÖZÖS METSZET

„A VIII. kerületben nőttem föl, a Szigony utcai lakótelepen, ahol a zene összekötötte azokat, akik a rapet szerették. Abban a társaságban, ahová én jártam, mindenki ezt a műfajt kedvelte, külön voltak a metál-osok, a Depeche Mode-osok, a New Kids on the Block-osok és a Cure-osok. Ismertük őket is, de akkoriban még a ruha alapján is meg lehetett különböztetni ezeket a társaságokat, tudni lehetett, ki melyik zenét szereti. Manapság ez szerintem már másképp van, de a zene ma is összekapcsolja az embereket. Mi például Qkával már több mint 30 éve csináljuk a zenekart, szóval minket a zene idén már egymilliárd másodperce köt össze. Egy láthatatlan, meghatározhatatlan kis társaság is kialakult körülöttük, ők azok, akik az Animal Cannibalst szeretik, a zenénk őket is összeköti. Érdekes, de a baráti körömről nem jellemző, hogy hasonló zenét szeretnének, emiatt is fordul elő, hogy szilveszterkor szinte öltre menő harc folyik azért, hogy mit hallgassunk. De közös metszet persze mindig van.”

(Dósa Richárd, művésznevén Ricsipí, az Animal Cannibals tagja)

◆ FANTASZTIKUS KÖZÖSSÉGEK ALAKULNAK KI

„A zene univerzális nyelvként képes összekötni az embereket, kevés az ilyen dolog az életben. És gondoljunk csak

KOLLÁNYI ZSUZI

DÓSA RICHÁRD

KIRÁLY VIKTOR

bele, a koncertek is több ezer embert tudnak összehozni egy helyszínen, még hozzá békésen. Az összekapcsoló-dást szakmán belül is érzem, talán azért is beszélek nehezen erről, mert nekem ez a természetes. Például amikor zeneszerzőként dolgozok együtt más emberekkel, leírhatatlan érzés, hogy nekik nem kell elmagyaráznom, mit akarok. Szóval ez egy univerzális nyelv, amivel tudunk kommunikálni, érzéseket közvetíteni. Már gyerekkoromban is hobbim volt a zene, míg mások kosárcsapatokban játszottak, addig én egy garázszenekart hoztam létre, és minden délután jammeltem a haverokkal. Akkor még doboltam, nem énekeltem, de fantasztikus kis közösség alakult ki, onnan lettek a barátaim is.”

(Király Viktor énekes, zeneszerző)

A VILÁG LEGBOLDOGABB EMBEREI KÖZÉ TARTOZHATUNK

„A kislányomnak még szeptember elején volt egy balesete, beütötte a fejét, ömlött belőle a vér. A mentő nem ért ki időben, előttük jutottam haza, majd vittem be őt a Heim Pál Gyermekkórházba, ahol a sebét összekapcsolták. Másnap a történetet megosztottam a Facebookon, és fölvettem a kérdést, hogy vajon miért nem jön időben

a mentő. Ha azért, mert nincs elég autó, akkor a zenekarommal indítunk egy jótékonysági koncertet, és akit ez zenészként érdekel, az csatlakozhat hozzánk. A januári koncertnek a Zenészek a mentősökért címet adtuk, és nagyon hamar jelentkezett rá 240 zenész és zenekar. Ez is mutatja, hogy a zenészek közösségében milyen komoly az összetartó erő. Mert nekünk ez nemcsak a szakmánk, hanem a hobbink is, és ezáltal a világ legboldogabb emberei közé tarthatunk. És persze mindenkinek megvan a saját stílusa, de aki hall, az mindenképp szeret valamilyen zenét. Ami engem illet, én öt éves korom óta zenélek, egész életemben ezt csináltam. Az egyik meghatározó élményem az volt, amikor '87-ben apukámtól megkaptam az első magnómat, ami csak előrefele játszott, négy elemmel működött. Ha jól emlékszem, két és fél óra alatt merült le, de azt az egy darab kazettát, ami járt hozzá, rongyosra tekertem. Ezen hallgattam az első számot is, ami az életemben meghatározó volt: a Queen-től az I Want It Allt. Onnantól kezdve a rock lett az igazi szerelmem, függetlenül attól, hogy 20 éven keresztül klasszikus zenei pályán mozogtam, szimfonikus zenekarban játszottam, mostanra pedig elmentem a jazz és a popzene irányába.”

(Lombos Pál, a Swing A La Django zenekar vezetője és bögőse)

LOMBOS PÁL

NAGY ADRI

CSEPREGI ÉVA

A ZENE SEGÍTI, HOGY MEGNYÍLJUNK

„Én a Kecskeméti Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskolába jártam, szinte minden nap volt énekóránk, sokáig kórusban is énekeltem. Rengeteget próbáltunk, a közös munka pedig összekötött bennünket, mindig voltak közös témáink, közös dalaink, amiket gyakoroltunk otthon is. Ráadásul olyan szerencsések voltunk, hogy a kórusunk nemcsak régi népdalokat vagy kórusműveket tanult, hanem modern, új dalokat is. Szóval a zenének már gyerekkoromban is meghatározó szerepe volt, a szeretetét pedig a fiamnak is szeretném átadni. Szerintem a zene elképesztő módon fejleszti az emberek érzelmi intelligenciáját, segít bennünket abban is, hogy megnyíljunk, ki tudjuk fejezni magunkat. A zene nemcsak gyerekkorban, hanem felnőttként is összehozhat embereket, nekem is sok olyan barátom van, akiket műsoroknak, rendezvényeknek és gáláknak köszönhetően ismertem meg. Amióta elkezdtem dalszövegeket írni, a közönséggel való kapcsolatom is megváltozott: fantasztikus, amikor állok a színpadon, és azt hallom, hogy éneklük a dalaimat. Megható pillanat ez, olyan, mintha egygyé válnánk a közönséggel.”

(Nagy Adri énekesnő)

A HABKÖNNYŰ SLÁGEREKNEK IS ÜZENETE VAN

„A zene elengedhetetlen az ember életében, olyan, mint a víz, ami a testünk legnagyobb részét adja. Ha elmegyünk egy természetgyógyászhoz, akkor ott biztos elhangzik, hogy igyunk sok vizet, és hallgassunk sok zenét. Mert a zene hihetetlenül jó hatással van ránk, összetart bennünket. A zene a közönséggel is összekapcsol minket: a Neoton Famíliának is legalább 450 dala van, persze a dalaink látszólag habkőnyű slágerek, de rendkívül gazdag a mondanivalójuk, amit az emberek is éreznek. Jómagam már az iskolában, sőt, már az óvodában is sokat énekeltem. Szerencsés helyzetben voltam, mert mindig készültünk valamire, gyönyörű ruhákban léptünk fel az ünnepeken. Sokszor voltunk színpadon a kultúrházban is, ahol az óvodások, az általános iskolások és a gimnazisták rendszeresen megfordultak, ez a helyszín egyfajta bázis volt számunkra. Tanultam zongorázni és hegedülni is, de mindig az éneklést éreztem a sajátomnak. Otthon is sokat énekelünk, főleg az apukámmal, a zene szeretete, a közös zenehallgatás a családot is összekötötte.”

(Csepregi Éva énekesnő, a Neoton Famíliá tagja) ♦